

vil jeg fuldkommen erkjende, at Opbevaringen hos Bøggerne kan være tilstrækkelig. Hvad Overformynderiet har med thinglæste Skifteextrakter at gjøre, er meget lidt; det har for det Første at give sit Samtykke dertil og sin Erkjendelse af, at Sikkerheden er antagelig, dernæst at opbevare dem og endelig at udlævere dem til den Paagjældende, naar han er bleven myndig. Dette er det Væsentligste; men Alt dette kræver ikke med Nødvendighed Overformynderiets Medvirkning, og navnlig kan der ikke være det Mindste til Hinder for, naar der blev bekliffet Børnene en Børg, som naturligviis maatte være en Anden end Faderen, hos hvem Midlerne henstaae, da at lade Skifteextrakten berøe hos ham, idet det maa erindres, at den ikke er et originalt Dokument, men simpelthen en Udskrift af en Protokol, hvoraf man kan skaffe saa mange, som det skal være. Forsaavidt der nu skulde være Spørgsmaal om Substitution med Hensyn til de Midler, der henstaae i thinglæste Skifteextrakter, er det ifølge Justitsministeriets Cirkulære af 1ste Juli 1857 Amtet, der, efter vedkommende Børges og Overformynderens Indstilling, har at bestemme, hvorvidt saadan Substitution maa finde Sted. Men jeg seer ikke, at der er noget Særdeles til Hinder for at overlade Amtet Bestemmelsen efter blot at have hørt Børgen. Forsaavidt man altsaa er enig heri, at thinglæste Skifteextrakter ikke behøve at indbrages under Overformynderiet, synes det ikke at have det Mindste paa sig, at den saakaldte Massebestyrelse skulde medføre noget Besvær for Befolkningen. Endelig sagde det ærede Medlem, at Børgbestyrelsen er den eneste Maade, hvorpaa Kapitalerne virkelig ville blive spredte over hele Landet. At det skulde være den eneste Maade, kan jeg nu under ingen Betingelse erkjende. Det forekommer mig, at naar man navnlig tænker sig den Maade, hvorpaa det af Landsthinget vedtagne Udkaft ordner Sagen, nemlig saaledes, at der bliver en Raanebestyrelse for hvert Amt, saa vil det sees, at derved ville Midlerne virkelig blive spredte over hele Landet. De spredes vel mere, hvis Bøggerne faae Bestyrelsen, men saa spredes de ofte, hvor de ikke skulle spredes, og udsættes for Usikkerhed. Jeg kan saaledes ikke finde, at

der i, hvad det ærede Medlem anførte for at vende tilbage til Børgbestyrelsen, ligger Noget, der kunde veie op imod de overordentlige Fordele, som Massebestyrelsen frembyder for de Umyndiges Midlers Sikkerhed i Sammenligning med den Garanti, Børgbestyrelsen giver. Det er ganske klart, at Hensynet til de Umyndiges Sikkerhed er absolut det første Hensyn, som man maa tage ved en Ordning af Overformynderivæsenet, og dette Hensyn fyldestgøres aldrig saa godt som ved Massebestyrelsen. Men selv om vi ville see Sagen fra Befolkningens Side, fra Raantagernes Side, forekommer det mig, hvad det ærede Medlem ogsaa erkjendte, at Massebestyrelsen frembyder overordentlig store Fordele, idet Midlerne derved blive ganske anderledes faste, de blive sikrede mod Opsigelse i det Tilfælde, at Umyndige gaar ud af Overformynderiet. Det er Sligt, der forvolder den største Besvær ved den Maade, hvorpaa Sagen nu er ordnet, men denne Vanstielighed er aldeles ikke tilstebe, hvor der er en Massebehandling. Jeg maa saaledes paa det Bestemteste fraraade at vende tilbage til denne gamle Ordning af Sagen.

Det ærede Medlem anbefalede subsidiært en anden Ordning, som ogsaa tidligere er fremkommen i Folkethinget, nemlig i en Betænkning, som blev afgiven om en Lov angaaende Umyndiges Midler i 1857, nemlig den at henlægge Bestyrelsen af Umyndiges Midler til Amtsrådene. Skjøndt jeg nu ganske vist mener, at denne Ordning ikke har alle de Betænkneligheder, som jeg troer klæbe ved den først omtalte, maa jeg dog ogsaa bestemt fraraade den. Jeg lægger mere Vægt end det ærede Medlem paa den Omstændighed, at samtlige Amtsråd have paa det Stærkeste udtalt sig imod at faae hele denne Bestyrelse henlagt til sig; thi jeg mener, at de ikke blot have gjort dette, som det ærede Medlem troede, fordi de vilde see at blive frie for denne Forretning, men meget mere i rigtig Erkjendelse af, at Amtsrådet efter sin Organisation er noget af det meest Usikre, man kan tænke sig, til en saadan Forretning som en Overformynderibestyrelse. Dette er ogsaa tildeels erkjendt i den Betænkning, hvori denne Ordning iøvrigt blev foreslaet; thi det siges der, at denne Bestyrelse kunde af Amtsrådet „overdrages et